

Bilag 3.

Et i justitsministeriet udarbejdet udkast til ændring af § 40, stk. 1, i borgerlig straffelov. (Udkastet forelagdes den 6. juni 1955 straffelovskommissionen til udtalelse):

„Prøvetiden er 2 år. Hvis den tilbagestående straffetid overstiger fængsel i 2 år, kan justitsministeren fastsætte en længere prøvetid, dog højst 5 år. Tilsidesættes de for løsladelsen fastsatte vilkår, og bestemmes det, at den tilbagestående del af straffen ikke skal komme til udståelse, kan justitsministeren bestemme, at prøvetiden forlænges, dog ikke med mere end 1 år.“

Straffelovskommissionens erklæring af 15. november 1955 om ovenstående udkast:

„Også med hensyn til spørgsmålet om fastsættelse af prøvetidens længde er der forskellige opfattelser indenfor kommissionen. I det følgende omtales først prøvetidens længde i alle de sædvanlige tilfælde, hvor reststraffen ikke overstiger fængsel i 2 år.

Et flertal indenfor kommissionen (*Hurwitz, Kirchheimer, Olafsson, Schlegel, Stürup og Tetens*) vil fremfor den i § 40, stk. 1, 1. pkt., foreslåede bestemmelse om en fast prøvetid på 2 år foretrække en regel, hvorefter prøvetiden fastsættes i det enkelte tilfælde mellem 1 og 3 år. Der forekommer utvivlsomt tilfælde, hvor det er rimeligt at nøjes med en prøvetid på 1 år, f. eks. fordi man har grund til at regne med en ringe recidivrisiko, eller fordi reststraffen er så kort, at det kunne føles ubilligt, om den skulle erstattes af 2 års prøvetid og tilsyn. Det er oplyst for kommissionen, at domfældte med 1—2 måneders reststraf jævnligt er tilbøjelige til at ønske straffen fuldt afsonet i stedet for at blive prøveløsladt. Omvendt vil der være tilfælde, hvor man på forhånd må antage, at prøve- og tilsynstiden bør være 3 år. Den af flertallet foreslåede regel er ikke til hinder for, at en 2 års prøvetid faktisk gøres til den normale, således at særlige omstændigheder i det enkelte tilfælde kan bevirke en afvigelse herfra i den ene eller den anden retning.

Et mindretal (*Haslund, Lucas, Ludvigsen og Karmark Rønsted*) kan slutte sig til udkastets regel i § 40, stk. 1, 1. pkt. Det er en fordel, at prøvetidens længde i det store flertal af tilfælde er givet på forhånd, og som regel vil man savne et praktisk grundlag for at skønne over, om prøvetiden bør være 1, 2 eller 3 år. Det ville være en uheldig følge af flertallets regel, om der i praksis kom en tilbøjelighed til at foretrække 1 års prøvetid ved korte reststraffe. *Lucas* henviser yderligere til bemærkningerne nedenfor.

Forsåvidt angår udkastets § 40, stk. 1, 2. og 3. pkt., kan et flertal (*alle medlemmer med undtagelse af Lucas*) tiltræde de foreslåede bestemmelser. Det ovenfor nævnte flertal, som er imod en fast prøvetid, foreslår herefter, at stk. 1 affattes således:

„Prøvetiden fastsættes af justitsministeren til mindst 1, højst 3 år. Hvis den tilbagestående straffetid overstiger fængsel i 2 år, kan der dog fastsættes en prøvetid af indtil 5 år. Tilsidesættes de for løsladelsen ikke med mere end 1 år.“

Olafsson og *Schlegel* bemærker, at man ved fastsættelsen af prøvetiden indenfor det nævnte maksimum af 5 år bør fastholde det princip, at prøvetiden ikke må være kortere end den tilbagestående straffetid. Såfremt dette princip skal finde udtryk i loven — hvilket må anses for ønskeligt — kan man som 3. pkt. indføje følgende bestemmelse: „Indenfor de nævnte grænser skal prøvetiden fastsættes således, at den ikke er kortere end den tilbagestående straffetid.“

Et mindretal (*Lucas*) kan ikke tiltræde, at den nuværende lovbestemmelse med dens to faste terminer („den tilbagestående straffetid“ og „2 år“) afløses af bestemmelser, der som udkastets giver mulighed for ved fangens løsladelse efter et rent skøn at fastsætte en prøvetid, der når ud over den ved dommen fastsatte ramme, den tilbagestående straffetid. „Jeg kan herefter tiltræde udkastets 1. pkt., men 2. pkt. kun, såfremt